

Kouzelný bublifuk

Ve vesmíru je živo – pořád tam něco lítá a sviští a PRÁSK a BUM... a je to tam samá hvězda a kometa a meteory, ale u nás na Zemi... U nás na Zemi už čeká Ufika velice důležitá událost. Konečně jde s Bertou a jejími kamarády na návštěvu k mamince do zaměstnání, do Výzkumného ústavu hraček. A tam se jen tak někdo nedostane. Berta i Ufik tuší, že tam zase zažijí velké dobrodružství.

Venku už čekali kamarádi. Helča a Honzík. „Bertóó!!“ volají nahoru. Berta vykoukla. „Chvilíčku! Ještě musím uklidit, slíbila jsem to!“

„Co všechno budeš uklízet?“ volala Helča.

„No přece celý byt!“ houkla dolů Berta. „Setru prach, vyluxuju, vytřu podlahu... a vynesu smetí!“

„Ach jo,“ povzdechli kamarádi dole pod oknem. Helče s Honzíkem začínalo být jasné, že z dnešního výletu asi nic nebude. Uklidit celý byt není přece chvilíčková záležitost, to je práce na celé odpoledne

„Ale vždyť to je hned!“ Berta se chytla za pusku. Málem prozradila, že na to všechno nebude sama. „Já to jen pofackuju,“ hlásila, jak to kdysi zaslechla.

Tomu už kamarádi rozuměli, i velký úklid se dá někdy zvládnout za pár minut. Jen je třeba vědět, kudy chodí kontrola!

Za chvíli byla Berta dole, Ufík ještě poklidil kbelík, vysavač a hadr a vyletěl pak z okna rovnou Bertě do baťůžku, přece na tomhle výletě nemůže chybět.

Honzíkovi to neuniklo. „Berto, to byl sršeň nebo žába? Skočilo ti to do baťůžku. Co to vlastně nosíš v tom baťůžku, Berto?“

To nemohla Berta říct. Naštěstí do zastávky vjížděla tramvaj. „Rychle, ujede nám to!“

Děti naskákaly do tramvaje a ta s nimi odjela směrem k mamčině práci. Vystoupili před obrovským a barevným domem. Vypadal jak hravá houba nebo hravý míč nebo hravý slon. Prostě Výzkumný ústav hraček. Už na první pohled!

„To mě podrž, tak tady pracuje tvá maminka? A neztratí se tu?“ divil se Honzík.

Helča zapochybovala. „Nikdy bych do tvé mámy neřekla, že je tak hravá, spíš je to sportovní typ.“

Ale Berta namítla: „Práce se nemá nosit domů. Kdyby tvoje máma prodavačka pracovala i doma, musela bys doma za všechno platit!“

Helča s tím souhlasila. Honzík souhlasil taky. „Můj táta je výpravčí. Zakopávali bychom v pokoji o koleje.“

„Tak vidíš!“ řekla Berta. „Máma si doma nehraje, ale pozoruje mě, jak si hraju. A já se snažím si hrát hodně, protože vím, že jí to pak v práci půjde líp!“

Vešli dovnitř. Blížili se k vrátnici. Jestli si někdo myslí, že ve vrátnici Výzkumného ústavu hraček sedí dědeček jak z pohádky, tak se krutě plete. Hrát si touží všichni! Takových lidí je určitě mnohem víc než těch, kteří chtějí mít na krku diamanty, takže je jasné, že ústav hraček musí být střeženější než bankovní sejf. A přísný, veliký a nerudný strážný tomu přesně odpovídal. Všechny hlídací kamery se otočily na Bertu a spol. „Kampak, drobečkové? Tudy nevede žádná naučná stezka! Tady je důležité vědecké pracoviště! Tak alou!“

Berta se nenechala vystrašit. „Ale my jdeme za mojí maminkou na návštěvu!“

